

Kdy se to podělalo úplně

Dveře se za mnou zavřely a zámek kovově cvakl. Zastavil jsem se. Učitel by neměl bít své žáky, a to ani když jsou nadopovaní anaboliky, syntetickými hormony a svou vahou atakují hmotnost jatečního býčka. K tomu hlavou očesávají futra. Občas ale není zbytlí. Chvíli jsem nad tím znovu přemýšlel. Neměl by bít své žáky, určitě se to píše v nějakém kantorském desateru. Ani když obtěžují své spolužačky? A určitě by jim neměl přerazit čelist. I kdyby mi to prošlo u Ronalda, ředitele školy, který dobře věděl, co je Helmuth zač, u městské rady, které Helmuth starší předsedal, jsem neměl šanci. Bylo to ale dobrých pět učitelských let, zhodnotil jsem. Nikdy by mě nenapadlo, že mě tahle práce bude až tolik naplňovat. Hodil jsem klíček od školní budovy do poštovní schránky. Výpověď jsem už dříve poslal mailem, tohle byl poslední krok.

Slunce to mělo k západnímu horizontu stále ještě daleko, ale vypadalo to, že ho zanedlouho pohltí rodící se oblačnost. Přesto jsem byl za jeho stále hřející paprsky rád. Připomínka babího léta, připomínka lepších

časů. Probouzející se pomalu se prodlužující stíny jsem se snažil nevnímat.

Došel jsem ke svému autu. Všechny čtyři pneumatiky byly prázdné, dveře poznamenané novými hlubokými škrábanci, boky vylepšené četnými prohlubněmi po kopancích. Ne že by to vzhled malé Suzuki až tolik ovlivnilo. Za dobu, co jsem ji vlastnil, jsem investoval jen do motoru, podvozku a brzd. Rozbité čelní sklo mě ale naštvalo, pach moči z interiéru ještě víc. Rozhlédl jsem se, všechny okolní kamery byly samozřejmě rozbité a bylo mi jasné, že nebude možné zjistit, kdo za vandalizaci vozu může.

Helmuth junior do školy jezdil v přemotorovaném šestilitrovém Camaru. Camaro se mi líbilo od dětství a jako kluk jsem si ho hodně přál. Později jsem pochopil, že jsou auta pro život, kterými mě vozili rodiče, a které jsem si později jako dospělý sám kupoval. A auta pro radost – ty jsem si nikdy nemohl dovolit. Camaro se mi stejně dál líbilo.

Okolní kamery byly rozbité, připomněl jsem si. Prvotní myšlenka, že ten krásný stroj poškodím, rozbiju skla a pomstím se, mě rychle opustila. Bylo by to dětinské.

Domů jsem to měl přes periferii města pod dálničními přivaděči nedávno dokončené transkontinentální dálnice hodinu cesty. Byla to taková městská džungle, nehostinná krajina betonu, a oceli, kde si občas člověk připadal nepatříčně a naprosto opuštěný. Občas, když jsem měl lidi plné zuby, jsem tam chodil odpočívat.

Seběhl jsem strmým svahem, kde tráva prorůstala skrze betonové perforované dlaždice, přeskočil kanál, jímž líně protékala kapalina evokující víc olej než vodu a ponořil se do přítmi technologických staveb zajišťujících fungování města. Hromady odpadků byly všude, nikdy jsem nepochopil, jak se sem dostaly, snad je vyhazovali rovnou z aut projíždějících vysoko nade mnou. Nebo se zhmotňovaly přímo ze vzduchu, všechno bylo možné. Při získávání souhlasu obyvatel s dálnicí Afrika – Evropa – Asie se všichni tvářili, jak velký prospěch to regionu přinese, ale nestalo se tak. Svištěcí automatické kamiony, autobusy ani osobní vozy u nás příliš často nezastavovaly. Něco málo pozitivního přinesly velké čerpací a nabíjecí stanice, které vyrostly na předměstí.

A tady v betonové džungli stíněné visutými vozovkami a mostními pylony se občas konaly neoficiální trhy, nabídka a poptávka bez státní kontroly a nutnosti placení daně z příjmů. A samozřejmě, nelegální zboží. Léky, drogy, zbraně, prostě cokoliv. Někdy si oblast vybraly dálniční gangy pro vyřizování účtů ale ne v tuhle denní dobu.

Protáhl jsem se pod masivním potrubím teplovodu a zamířil kolem betonové zdi čistící stanice. Odněkud zprava jsem slyšel vzrušené hlasy většího počtu lidí, z chaosu vyčníval zvučný a zpěvavý hlas. Znělo to téměř jako kázání. Změnil jsem směr, netoužil jsem se do něčeho zamíchat.

Pak mluvčího přerušil hlučný smích, diskuse eskalovala, zvučný hlas se pral s chaosem, kazatel najednou

umkl, ozvaly se zvuky potyčky, několik ran připomínajících výstřely a následně vše přehlušil mnohohlasý podešený křik protkaný nářkem utrpení.

UVědomil jsem si, že běžím za hlukem. To byla hloupost, v tomhle světě nikdo rozumný nevyhledává místa, kde dochází k násilí.

Doběhl jsem na šotolinový plac pod dálniční křižovatkou směrů Brno – Katovice – Košice a pohltilo mě šero. Tohle místo jsem neměl rád, sem slunce nesvítilo prakticky nikdy. U betonové krychle transformátorové stanice postavené pro potřeby výkonných nabíječek jsem viděl pulty, stánky a vozíky s vystaveným zbožím, oblečení, léky, hračky, prostě veteš všeho druhu pro lidi, kteří se snaží ušetřit za každou cenu. Vypadalo to na akci nějaké lokální komunity. Lidé však stáli stranou shromáždění u mostního pilíře tyčícího se do výše středověkých katedrál.

„A takhle dopadne každý, kdo bude mít blbý kecy!“ mluvčího jsem viděl zřetelně. Hlouček se od něj a jeho dvou společníků držel stranou, očividně se ho báli. Oprávněně. Na popruhu se mu houpala automatická puška se sklopnou pažbou a krátkou hlavní. Takovou zbraň mohl snadno schovat pod koženou bundou. Jeden z jeho společníků měl opakovací brokovnici, třetí držel v ruce nějaké náradí. Tohle vypadalo na nějaký gang, který si nárokoval oblast okolo dálnice. Do města a okolí se nepouštěli, a to vyhovovalo místní policii, která nestála o práci navíc.

„Já ti dám království nebeské a všechny dluhy budou odpuštěny,“ odplivl si muž a podíval se někam

nahoru do šera prostoru pod mostem. „Platit se musí!“ zavolal, aby ho všichni zřetelně slyšeli. „Takhle dopadne každý, kdo nezaplatí!“

Pak vyrazil pryč, jeho společníci ho následovali. Hlouček lidí se rozptýlil, aby trojice mohla snadno projít.

Mezitím jsem dorazil až na místo a podíval jsem se směrem, kam zírali i ostatní.

„Doprdele,“ zaklel jsem.

Na ocelovém nosníku tam visel pověšený chlap. Chvilí mi trvalo, než se oči přizpůsobily příšeří. Nevisel, byl k nosníku přivázaný a tiše sténal.

„Kurva.“

Nebyl přivázaný, ale přibitý velkými hřeby v póze ukřižovaného.

„Musíme ho sundat!“ houkl jsem a drápal se k nosníku.

Muže k nosníku přibili betonářskými hřebíky, vlastní vahou teď z nich klouzal dolů, muselo mu to působit strašné utrpení. Kolem hlavy mu navíc obtočili ostnatý drát do parodie koruny.

Vyšplhal jsem až k němu a sáhl na konec hřebu čnicí z jeho předloktí; v oceli držel pevně.

„Potřebuji pomoc! Přineste někdo náradí, pilku!“ žádal jsem, ale podle zvuku za mými zády jsem tušil, že se nikdo k pomoci nemá.

Muž otevřel oči. Příčetnost se v nich prala s utrpením a prohrávala.

„Království nebeské, zašeptal,“ vzepřel se pravou rukou a vytrhl ji z hřebu.

Vyšplhal jsem, jak nejvýš jsem dokázal, abych ho podepřel, položil mi ruku na rameno, cítil jsem, jak se zmučené tělo zmítá, najednou na mně visel celou vahou, tu jsem nezvládl a oba jsme spadli dolů.

Já na zem, on na mě, ostnatý drát obtočený okolo jeho hlavy mi rozsekl čelo.

„Tak sakra, pomozte nám,“ nadával jsem a snažil se ohleduplně dostat zpod jeho těla.

Konečně se mi to podařilo, lidé stáli okolo v nepravidelném půlkruhu.

„Zavolejte sanitku,“ řekl jsem a kontroloval rány po hřebících. Žádná velká tepna ani žíla nebyla díkybohu porušena. V dalším kole jsem se soustředil na ostnatý drát, při pádu sklouzl muži do levého oka, ale možná ho bylo možné ještě zachránit.

„Zavolejte sanitku!“ zopakoval jsem. „Potřebuje pomoc!“

Prostor pod dálnicí byl navržený tak, aby se prakticky na každé jeho místo dostalo i nákladní auto. Kvůli opravám a řešení následků případných nehod.

„Nechceme s tím mít nic společného. Je to cizák, neznáme ho,“ řekl starší muž se silným přízvukem, který jsem nedokázal identifikovat.

Vzhlédl jsem k němu a pochopil jsem, že vyslovil názor všech přítomných. Nevypadal jako člověk, který pravidelně chodí do práce.

„Přišel a hlásal bludy jako nějaký šílenec, popudil chlapy od dálnice,“ doplnil tloušťák v kostkované košili, přes rameno měl otevřený kufřík plný lékových ampulí upevněný v drátěném rámu.

„Nemůžeme za to, co mu udělali,“ vrtěla hlavou žena jen kousek přede mnou.

Ostnatý drát se vzpíral mému tlaku, pořezal jsem si o něj bříška prstů.

„Nějaké obvazy? Nemáte někdo?“ zeptal jsem se.

Mladá žena s dítětem v náručí mi podala balíček plínky, její starší spoléčnice ji rychle stáhla zpět. Pomoz bližnímu svému, to mě učili doma, ale nějak se to v poslední době nenosilo, ale já už si zvykl. Naštěstí jsem základní obvazový materiál měl, lékárníčku se základním vybavením nosím vždy s sebou – starý zvyk. Ale plínky se hodily. V neporušeném obalu byly sterilní.

Převázal jsem zraněnému muži oko a s pomocí plen překryl i rány na rukách a nohách. Někdo mi podal elektrikářskou izolační pásku, která se mi k tomu hodila.

To už jsem s ním osaměl, poslední přítomný si nás vyfotil a pak zmizel za ostatními.

„Ty asi budeš pěkné pako, ale zvládneš to, budeš žít,“ řekl jsem neznámému, zkontroloval mu puls a zda všechny mé obvazy drží. Všechno jsem udělal, jak jsem se to kdysi naučil. Potom jsem sáhl pro telefon, abych zavolał pro první pomoc.

Než jsem vytočil číslo, muž zasténal a překvapující silou si mě přitáhl k sobě.

Snažil se mi něco říct, ale nerozuměl jsem mu, zblízka byly jeho oči uhlově černé, jako bych se díval do dvou propadlišť. Ještě jedno nesrozumitelné slovo, vnímal jsem okamžik, kdy přišel o poslední zbytky přičetnosti, pak oči ztratily výraz a naplnilo je šílenství. Už

jsem viděl lidi trpět, ale tohle mě... vyvedlo z míry. Opatrně jsem se vyprostil z jeho sevření a konečně přivolal pomoc.

Přijeli až za dlouho, sanitka v doprovodu dvou policejních vozů. Přijeli pozdě. Muž už byl mrtvý. Netušil jsem, co ho zabilo, zda utrpěl nějaké vnitřní zranění, nebo byl prostě šok z bolesti příliš silný. Najednou mě zavalila únava. Mechanicky jsem odpověděl na otázky, nadiktoval své nacionále a adresu a přislíbil, že se na vyžádání dostavím k dalšímu svědectví, abych doplnil podrobnosti. Pak jsem konečně mohl jít domů. Odvoz mi nenabídl.

Rozjímání

Bydlel jsem v zahradním domku v části města, která už sice generaci nebyla periferií, ale zůstala klidnou zelenou čtvrtí. Od doby, co jsem se přistěhoval, jsem původně velmi spartánskou stavbu upravil k trvalému bydlení. Nečekané dědictví a vlastně i důvod, proč jsem pět let zůstával právě tady.

Můj příbytek dva plus jedna, pro jednoho zbytečně velký, mi dnes připadal neuklizený a špinavý, i když to vůbec nebyla pravda. Na pořádek jsem byl vždy pečlivý. Batoh s věcmi, který nosím místo tašky, jsem zavěsil na místo, zakrvácené oblečení jsem odložil do umyvadla, namočil a zasypal pracím práškem. Dopřál jsem si dlouhou a horkou sprchu, ale pocit relaxace a úlevy, na který jsem se těšil, se nedostavoval. Měl jsem pocit, že se něco změnilo. Stále mokrý jsem se vynořil ze sprchového koutu, z nočního stolku u postele jsem vytáhl pistoli, z druhého šuplíku plný zásobník. Zásobník do zbraně, náboj do komory a teprve potom jsem se i se zbraní vrátil do koupelny. Cítil jsem se o něco méně nesvůj, o něco méně znepokojený a dokázal jsem

pokračovat v tělesné očistě. I když jsem se drhl, až to bolelo, dál jsem si připadal poskvrněný, umenšený, jako bych přišel o kus sebe sama.

Vymydlený v domácím oblečení jsem z baru vytáhl láhev s ginem, k tomu jednu sklenici a posadil se do křesla. Pistoli jsem odložil na desku stolu, abych ji měl před sebou hned po ruce, a nalil si štědrého panáka.

Události dnešního dne mě vyvedly z míry. Potřeboval jsem je sám se sebou probrat, vysvětlit si je. Mám rád ve věcech pořádek.

Nejprve Helmuth junior. Nikdy jsem o něm neměl dobré mínění, považoval jsem ho za psychopata, za asociální osobnost, ale dnes se projevil způsobem, jako by nebyl schopen zvládat své pudy, jako by mu bylo jedno, co přijde v budoucnosti.

Pak má reakce na jeho chování. I já jsem reagoval, jako by mě nezajímala budoucnost. Na druhou stranu – kdybych nereagoval tak tvrdě, skončil bych v nemocnici já.

A nakonec ukřižovaný blázen dole pod mosty a reakce lidí na jeho osud.

Možná tohle městečko nebylo tak dobrým místem k životu, jak jsem si myslel, možná přišel čas jít někam dál. Nechtělo se mi. Za posledních pět let jsem tady našel klid. Napil jsem se destilátu. Nebyla to drahá láhev, gin chutnal drsně, chuť jehličí, pryskyřice a jalovce. První doušek nevybízel k dalšímu. Obrátil jsem do sebe panáka a počkal až se hřejivý pocit ze žaludku rozšíří do celého těla.

Dnes jsem byl na plánování budoucnosti příliš unavený. Uklidil jsem láhev, umyl sklenici a vrátil ji do police. V posteli jsem otevřel knížku, ale zase jsem ji po první stránce zavřel a odložil na noční stolek hned vedle pistole.

Spal jsem špatně a přerušovaně, ze snů mě vytrhoval pár šílených očí plných utrpení a slova, kterým jsem nerozuměl.